

[Poul Dam.]

er skadelig. Pornografi kan optræde i sammenhænge, hvor det ikke er særlig heldigt, og meget vel i en sammenhæng, hvor det ikke er særlig lækkert i hvert fald, men skadevirkninger har ikke kunnet fastslås. Og hvad man i øvrigt så kommer frem med, bliver for hovedpartens vedkommende hjernesvind.

Nu kan man vel regne med, at vi er færdige med alle diskussionerne om et eller andet kriterium for det skrevne, eftersom skrifter jo helt skulle fjernes fra § 234 i fremtiden. Men tilbage bliver der altså dette, at billederne stadig væk er med. Jeg har ikke helt været i stand til at forstå, hvorfor billeder skulle være så principielt anderledes end tekst. Jeg tror, at den opfattelse, at der er en principiel forskel her, skyldes en, skal vi sige lidt gammeldags, moraliserende, moralsk opfattelse af, at teksten, det skrevne ord, er noget helligt, medens billedet i og for sig, uanset hvad det forestiller, er noget mindreværdigt, at billedet altså er noget, som har en primitiv virkning på primitive mennesker, medens det skrevne, ordet, er noget, som tilhører et højere kulturlag og alene derfor ikke kan være så farligt.

Jeg ville ikke være bange for at fjerne også reglen om billeder, og min begrundelse herfor er bl. a. den, at den begrundelse, man måske kan fremføre, nemlig at mange af disse billeder, som trænger sig på, som det ikke kræver noget særligt arbejde at tilegne sig, sådan som en tekst alligevel gør det, at disse billeder jo allerede i dag er iblandt os. Man vil ikke kunne købe sin avis på en jernbanekiosk uden at få slynget 20-30 forsider af billigbøger af forskellig art i hovedet, forsider, som er tilladt efter den nuværende regel, som er generende, som er irriterende i hvert fald, men som man altså ikke griber ind over for.

Det forekommer mig, at der langt mere end for en regel om en straf for utugtige billeder er brug for en gennemførelse af nogle politivedtægtsbestemmelser — jeg er klar over, at der er muligheder for det i de nye normalvedtægter — som virkelig medførte, at hel- og halvpornografiske billeder var fuldkommen frit tilgængelige for dem, der ville have dem, men at andre til gengæld blev fri for dem, at man altså

blev fri for at få dem slynget i hovedet her og dér og alle vegne.

Et argument, som er fremført navnlig i forbindelse med spørgsmålet om overladelse af pornografiske skrifter og billeder til unge mennesker, er noget med, at forældre ville føle deres opdragelsesfrihed krænkede. Jeg forstår ikke helt betragtningen. Forældre, som tror, at de har en fuldstændig opdragelsesfrihed over for deres 15—18-årige børn i dag, må være ualmindelig naive. Der foregår så meget omkring alle unge — også under 15 år for øvrigt — at opdragelsesfriheden for forældre i dag består i, at den indsats, de kan øve, bliver så væsentlig og vægtig som muligt, derimod ikke i, at de skal være i stand til at lukke deres unge børn inde i en eller anden beskyttet verden. Det lader sig ikke gøre; man kan ikke redde forældrenes opdragelsesproblemer med en forbudslovgivning af den ene eller den anden art; den bør man redde gennem at fortælle forældrene, at de må gøre noget positivt for deres unge mennesker.

Ja, jeg skal blot slutte med at sige, at vi alt i alt vil kunne anbefale de fleste af disse regler; vi håber at kunne forbedre nogle af dem i udvalget, men anbefalingen er altså det hovedsagelige.

Else-Merete Ross: Man har stort set i Danmark været tilfreds med de regler, vi har om strafansvarets bortfald ved forældelse, men da man gerne vil skabe overensstemmelse eller tilnærmelse mellem de nordiske landes lovgivning, foreslår straffelovrådet, at vi bøjer os i væsentlig grad og går over til den ordening, der gælder i Finland, Norge og Sverige, hvor forældelsesfristens længde beror på størrelsen af det maksimum, som indeholdes i den strafferamme, der gælder for overtrædelsen, og ikke som hos os udmåles for den pågældende konkrete lovovertrædelse. Ordningen vil medføre, at forældelsesfristerne bliver mere groft tilskårne end efter de gældende regler, men vil på den anden side indebære straffeprocessuelle fordele. Strafferammesystemet vil medføre en skærpelse på visse punkter og en formildelse på andre punkter af vor gældende forældelsesordening. Vi er enige i, at der principielt bør gælde samme forældelsesregler for straffelovsovertrædelser som for særlovsovertrædelser, men er